

PISMO MIKLAVŽU – igra za otroke

PRVO DEJANJE (revna soba)

MATI: (v roki drži rožni venec, ozira se skozi okno): Kako dolgo ni danes otrok iz šole. (Pogleda na uro). Pa saj še ni tako pozno. Le meni gre tako počasi čas naprej. Tako se vleče dan. Tako mi je hudo. Kmalu bo sveti Miklavž in jaz ne morem prav ni pripraviti svojima otrokoma. Kako me bolijo noge, ne morem hoditi. O Bog, tako breme si mi naložil na rame! Pa ne bom tožila, Ti že veš zakaj je tako. (nekaj časa molči) Kako je bilo lani lepo, kako smo se veselili svetega Miklavža, ko je še živel oče. Saj ni veliko zaslužil, a smo le lahko skromno živeli. Kako dober oče je bil svojim otrokom. In še tako nesrečno je moral umreti. (joče) O, da bi bila vsaj jaz zdrava, potem ne bi bili otroci lačni. Pa nisem za nobeno rabo. Andrej ima tako slabe čevlje. Bojim se, da se prehladi, ko ima vedno mokro v čevljih. Drugih ne morem kupiti, saj še za kruh nimam denarja. In moja uboga Jelka. Plašč ima tako tenak, da jo zebe do kosti. In še kuriti ne morem, samo par polen še imam. Ljubi Bog, pomagaj mojim otrokom, jaz jim ne morem! O, Andrej, si že doma!

ANDREJ: Dober dan, mama! Te kaj zebe? Zunaj je tako mraz (si mane roke) Pa še zakurjeno ni! Bom kar hitro zakuril peč, da te ne bo zeblo. (gre po drva).

MATI: Nase pa nič ne misli. Vem, da ima zopet mokro v čevljih.

ANDREJ(prinese drva): Hitro zakurim, da nebo mraz. Mama, samo še za parkrat imamo drv.

MATI: Vem, vem. Bosta morala z Jelko v gozd, da nabereta malo suhljadi, sicer nas bo to zimo zeblo.

ANDREJ: Bova šla, rada bova šla, samo da te ne bo zeblo. Te zelo bolijo noge, mama? (peč je lahko zunaj, da se ne vidi)

MATI: Dobri otrok! Ljubi Bog, hvala ti za tega otroka (joka).

ANDREJ: Tako, zdaj bo kmalu toplo (gleda mamo, poklekne k njenim nogam in jo boža). Mama, ne bodi žalostna. Te zelo boli?

MATI:Vsak dan huje!... Ni vama ne morem skuhati, nič speči in za vaju kaj poskrbeti.

ANDREJ: Ne bodi žalsotna zaradi naju. Z Jelko bova vse naredila. Joj, mleko moram skuhati. Gotovo si lačna!

MATI: In vidva! Vidva revčka sta lačna! In zebe te, kajne? (prime ga za roke).

Kako imaš mrzle roke, kaj šele noge, ko vem, da imaš mokre.

ANDREJ: Kaj to, jaz sem zdrav, a ti imaš bolne noge in zato še bolj zebe. (se zamisli). Mama, kmalu bo sveti Miklavž.

MATI: Da... sveti Miklavž... (pokrije obraz z rokami).

ANDREJ: Si žalostna, mama? Ne jokaj! Bo tudi letos kaj prinesel sveti Miklavž?

MATI: Da, lani je živel še vajin očka.

ANDREJ: Če ni več očka, mi zato ne bo nič prinesel? Pa tako potrebujem nove čevlje (žalostno) in v šoli se mi posmehujejo, ker imam take čevlje.

MATI: Vem, čevlje potrebuješ,... pa ne vem, če....

ANDREJ: Sosedov Jakec pravi, da mu bo veliko prinesel.

MATI: (žalostno): Da, sosedovi so bogati.

JELKA (prihiti): Dober dan, jaz sem tudi že doma. Kako je mraz! Mama, kmalu bo sveti Miklavž! Kako se veselim! Kaj mi bo neki letos prinesel sveti Miklavž?

MATI: (vzdihne, joka in govori v presledkih): Uboga otroka! Jaz sem bolna, ne morem hoditi. Ne vem, če bo kaj prinesel.

JELKA: (objame mamo): Ne jokaj mama. Saj bova pridna in vse namesto tebe naredila, pa nama bo gotovo sveti Miklavž kaj prinesel. Sosedova Malka bo dobila nov plašč. Pisala je svetemu Miklavžu pismo in gotovo ji ga bo prinesel.

ANDREJ: (hitro) Pismo je pisala? Kaj, ko bi še jaz napisal pismo? Pa kam bi ga dal?... Na pošto?

JELKA: Andrej, piši, piši še ti!

MATI: Pa piši! Vse mu povej. Malo pozno je že. Sveti Miklavž je pred durmi. Ne boš smel biti žalosten, če ne bo nič.

JELKA: Kam boš nesel pismo?... Le kam bi...

ANDREJ: Že vem, že vem! Hitro pisat! (piše) Ljubi sveti Miklavž! Lepo prosim, prinesi mi nove čevlje, pa še kapo in nogavice in rokavice, me tako zebe v roke, ko grem v šolo. Pa velik hleb kruha, da ne bomo lačni. Jelka ima tudi slab plašč in obleko. Tudi ona bi rada kapo, nogavice in rokavice. Mami prinesi kakšna zdravila, da bo ozdravela. Ne more nama kuhati in prati. Oh, saj je že preveč... pa ko smo tako revni. Ne bodi hud! Lepo te pozdravljata Andrej in Jelka iz Strme ulice številka 2. (zapre pismo).

Tako, zdaj pa hitro (steče ven)

JELKA: Mati, ali ni preveč napisal, saj ne bo mogel toliko prinesiti!?

MATI: Res preveč... kako bo žalosten, ko ne bo....

ANDREJ: (priteče nazaj) Mama, morda sem preveč napisal. Toliko res ne bo mogel prinesiti. Naj kaj prečrtam?

MATI: Pa kaj bi? Kaj bi črtal?

ANDREJ: (črta) Nogavice? Ko jih pa tako potrebujem. Miklavž je dober in pravijo, da ima rad pridne otroke. Ti pa praviš, da sva midva pridna, pa bova še bolj.

JELKA: Da, še bolj, mama.

ANDREJ: Tako. Zdaj kar nesem. Veš kam? Bral sem, da hodijo pred miklavževim večerom angeli okrog in zbirajo pisma, ki jih otroci pišejo Miklavžu. V gozdu ga bom obesil na drevo in ga bodo videli (odide).

JELKA: Zdaj pa vem, da bom dobila nov plašč. Kako mi bo toplo, mamica! Nič več me ne bo zeblo.

MATI: Daj, Jelka, naloži še malo na ogenj in skuhaj mleko, gotovo si že lačna.

JELKA: Res sem lačna. Nimaš nič kruha?

MATI: V predalu ga je še nekaj. Vzemi ga!

JELKA: (hitro je) Kako je dober, pa je tako majhen košček. Jaz bi ga pojedla velik kos.

MATI: O res! (tiho) Samo nekaj denarja še imam. To more biti samo za kruh. A kje naj vzamem za drugo?.... O, kako bosta na Miklavžev večer moja otroka razočarana! Jaz jima ne morem izpolniti njunih želja... Oh, oče, zakaj si nas zapustil v taki bedi!? (joče).

DRUGO DEJANJE (gozd)

ANDREJ: (priteče, obesi pismo na vejo): Tako, tod mimo bodo prišli angeli in videli moje pismo (veselo) in ga nesli Miklavžu. In dobil bom nove čevlje, nogavice in rokavice. Ne bo jih imel samo sosedov Jakec (popravi še enkrat pismo). Da ne bi pozabil prinesiti mami zdravila! Uboga mama, tolikokrat je žalostna in jo bole noge in nama ne more kuhati. (odide. Trije – ali tudi več – otroci pridejo in ogledujejo pismo od vseh strani).

1.OTROK: Sta videla?

2.OTROK: Sta slišala?

3.OTROK: Kaj je rekel?

1.OTROK: Pismo je obesil.

2. OTROK: Za koga?
3. OTROK: Rekel je, da za Miklavža.
1. OTROK: Kaj je pisal?
2. OTROK: Da je mama bolna.
3. OTROK: In čevlje bi rad.
1. OTROK: Jaz bom tudi pisal.
2. OTROK: Saj še ne znaš pisati.
3. OTROK: Joj, da ne znamo pisati!
1. OTROK: Poglejmo, kako je pisal.
2. OTROK: Saj še ne znaš brati!
3. OTROK: Joj, da ne znamo brati!
1. OTROK: Nekdo prihaja. Hitro se skrijmo!

(dva angela zagledata pismo)

1. ANGEL: Oh ti otroci! Tu je že spet pismo. Vem za koga. (ga vzame in bere). Ja, ja, veliko prosiš, ti, Andrej. Poznam ga, res so ubogi. Tem moramo pomagati. (obesi pismo nazaj). Pojdiva! Tam gresta gospe. Onidve jima bosta pomagali. Le urno, da ju napotiva tod mimo, da vidita pismo (odideta).
1. OTROK: (previdno) Šta videla?
2. OTROK: Nista vzela pisma.
3. OTROK: Naj ga kam nesemo?
1. OTROK: Ne, saj si slišal, da mu bosta pomagala.
2. OTROK: Bomo videli, kdo pride.
3. OTROK: Jaz bi bil tudi rad Andrej.
1. OTROK: Da bi dobil nove čevlje? Jih nič ne potrebuješ.
3. OTROK: Ne, rad bi pisal Miklavžu.
VSI TRIJE: Bežimo, nekdo gre!

1. GOSPA: (še zunaj) Zdi se mi, da sva zašli.
2. GOSPA: Res, tako tuj mi je ta kraj.
1. GOSPA: Tolikokrat sem že tod hodila in še nikdar nisem zašla.
2. GOSPA: Saj prav dobro vem, da bi morala iti na desno in ne vem zakaj sva zavili na levo.
1. GOSPA: Kar nazaj morava, tod ne prideva na cesto (zagleda pismo). Glej, tu visi pismo! Le kdo ga je obesil v gozdu?

2.GOSPA: Najbrž kak nedolžen otrok, pa za koga? (vzame pismo). Ja, seveda, za Miklavža – piše tu. Poglej!

1.GOSPA: (bere) ...Oh, tema otrokoma pa morava pomagati. Bolno mamo imata in jima ne bo mogla ni dati.

2.GOSPA: Kje pa stanujeta, je naslov?

1.GOSPA: Strma ulica 12. O, te pa poznam. Zelo dobra družina. Lani jim je umrl oče. Hvala Bogu, v blagajni imava še nekaj denarja za uboge. Morava jim pomagati.

2.GOSPA: Kaj sva zato zašli, da sva našli to pismo? Kar nekaj me je vleklo na levo. Da, da. Bog svojih ne zapusti. (odideta).

1.OTROK: Sta videla?

2.OTROK: Kako sem vesel, da jim bosta pomagali.

3.OTROK: Angel ju je sem pripeljal.

1.OTROK: To bodo veseli!

2.OTROK: Vse bosta dobila, kar sta želela.

3.OTROK: Rad bi bil tam, da bi videl njihovo veselje.

1.OTROK: Dobro, pod okno se bomo skrili.

2.OTROK: Da, res. Pod okno in bomo vse slišali.

VSI: Pod okno, ja, pod okno....

TRETJE DEJANJE

(soba, kot v prvem dejanju)

MATI: (sedi v naslonjaču in moli. Trkanje.) Naprej! (vstopita dve gospe).

1.GOSPA: Dober dan! Stanuje tu Andrej in njegova sestra Jelka?

MATI: Da, tu sta. A zdaj sta šla v gozd, da nabereta dračje, da nam bo toplo.

2.GOSPA: Ravno prav, da ju ni doma! V gozdu sva našli pismo, ki ga je pisal Andrej svetemu Miklavžu. Pa bova midve v njegovem imenu obdarovali otroka, ki sta tako lepo prosila za potrebne reči (zlagata). Tu so čevlji...

1.GOSPA: ...nogavice...

2.GOSPA: rokavice...

1.GOSPA: ...kapa...

2.GOSPA: ...plašč...

MATI: (gleda začudeno in ganjena joka): Je to mogoče? Je to res mogoče? Moja otroka sta uslišana! O, saj sta s takim zaupanjem prosila. Kako bosta vesela!

1.GOSPA: In tu so za vas zdravila. Tudi zdravnika bova naročili za vas, da vas pogleda in vam pomaga, da boste zopet rabili svoje noge in lahko skrbeli za otroka. Še nekaj sladkarij za otroka. Drv tudi nimate. Takoj bo nekdo pripeljal drva. Zdaj pa bodite veseli in pozdravite otroka, ki tako ljubita svojo mamo.

2.GOSPA: Še bova prišli k vam in poskrbeli, da ne bosta vaša otroka več lačna. Z Bogom! (odideta).

MATI: O, hvala vama! Tisočkrat hvala (joka). Ljubi Bog, je to mogoče? Sanjam ali je resnica? Ne, vse je res! Kako bosta vesela!

ANDREJ: Sva že tu, mama (strmita, gledata zdaj mamo zdaj darove): Mama, je bil ta čas sveti Miklavž pri nas?

MATI: Da, bil je, bil! Otroka moja.... bil je!

ANDREJ: Čevlje, nove čevlje! Mama, tako lepe! Kapa, ... nogavice, rokavice. Kruh, mama, tako velik hleb kruha!...

JELKA: Plašč, mama, nov plašč! Nogavice, kapa, joj, kako je vse lepo!

ANDREJ: Kako sem vesel! Mama, zdravila? Ni zdravil?

MATI: So, tukaj! In tudi sladkarije za vaju!

ANDREJ: (vesel) Zdaj boš pa ozdravela, mama! Kako bo lepo!

MATI: In kako se bosta zahvalila?

OBA: (poklekmeta): Hvala ti, ljubi Miklavž! Tisočkrat hvala! Kako te imava rada!